

Missie: maandje make-up

Het heeft nooit echt geboterd tussen Yes-journalist Petra (22) en make-up. Als ze al eens iets kocht, kreeg ze jeuk aan haar gezicht of liep de boel uit. Maar voor Yes durft ze het aan: een volle maand gaat ze zich opmaken. En daarna? Wie weet, misschien gaat ze er wel mee door.

Petra voordat ze aan haar make-upexperiment begint.

THE DAY BEFORE

Een maand lang ga ik make-up dragen. Probleem nummer één is dat ik niet weet wat ik nodig heb en verder is het een probleemgevalletje dat ik niet weet hoe ik het moet doen. Als ik al eens mascara gebruikte (ik heb mijn oude Lash Architect gecheckt: compleet uitgedroogd) veegde ik het er in de badkamer alweer af, omdat er een streepjescode op mijn ooglid kwam. Met deze ervaringen in mijn achterhoofd boek ik een zelfopmaakworkshop via dikpeeters.nl. Belofte: je leert welke make-up je nodig hebt en hoe je die aanbrengt.

De dag voordat mijn experiment begint, stap ik met een kaal gezicht in de trein naar Amsterdam. Dat is niet raar, want voor deze workshop mag je geen make-up op hebben. Stap voor stap nemen de visagisten door wat een gezicht allemaal nodig heeft. Schrik niet: foundation, poeder, oogpotlood, oogschaduw, mascara, wenkbrauwpotlood, wenkbrauwgel, gekleurd lippotlood, lipgloss en een blush. In die volgorde. Ondanks dat het heel veel is, sta ik versteld van het mooie resultaat en van het ongelooflijke feit dat ik het allemaal zelf heb gedaan. Het is een klein wonder en geweldig voor mijn zelfvertrouwen. Dat zal ik de komende maand hard nodig hebben.

DAG 1 | weg met mijn oude rommel!

Ik inspecteer mijn oude make-upvoorraad en kan maar één conclusie trekken: allemaal rommel. Naast de uitgedroogde mascara heb ik vooral een hoop lipsticks in kleuren die niet bij me passen. Waarom ik die ooit gekocht heb, weet ik niet. En ik heb nagellak, heel veel nagellak. Maar ik draag nooit nagellak. Tijd voor iets nieuws!

Met het lijstje van de workshop ga ik de stad in. Ik neem een klein mandje en leg daar mijn zorgvuldig uitgezochte spulletjes in. Ook koop ik een tasje (met een spiegeltje!) zodat ik mijn make-up netjes bij elkaar kan houden. Ik begin er zelfs plezier in te krijgen.

Bij de kassa is het ietsje minder leuk. Voor een paar potloodjes en doosjes ben ik zeventig euro kwijt. Maar het is het waard, hou ik mezelf voor. Ik ben het waard.

DAG 2 | pff, wat kost dat een hoop tijd

Opmaken is meer werk dan ik dacht. Ik sta vandaag vroeg op en dat is normaal al vervelend, maar nu helemaal. Ik moet minstens een kwartier uittrekken voor het hele opmaakritueel en dan voel ik me nóg gehaast. Vandaar dus dat anderen 's ochtends zo veel meer tijd nodig hebben dan ik. Toch lukt het me om op tijd in de auto te zitten. Af en toe kijk ik in de achteruitkijkspiegel en geef mezelf een

'Bij binnenkomst krijg ik geen reactie van mijn vriendinnen: hoe is dit mogelijk?'

goedkeurende knipoog. Het is net of ik een beetje iemand anders ben.

DAG 4 | leuk zeg, iemand ziet het

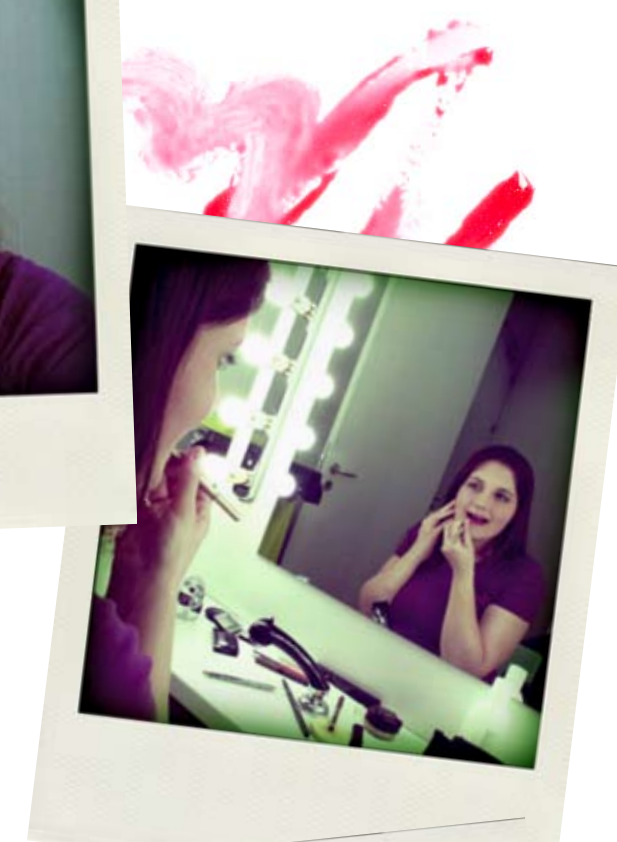
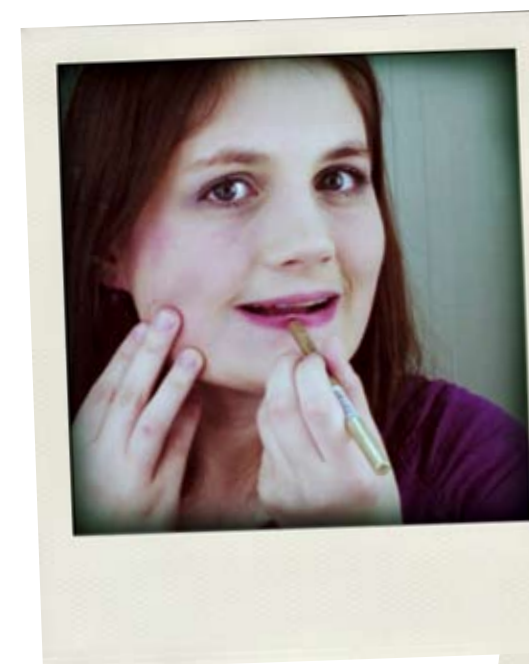
Vandaag ga ik voor het eerst met mijn make-up naar een redactie waar ik regelmatig kom. Meteen als ik binnenkom, vraagt collega Karin: "Hé, heb je make-up op?" Ik vertel trots dat ik mezelf inderdaad sinds een paar dagen opmaak. Ze vindt het mooi. Ze staat zelfs op om het van dichtbij te bewonderen. Dat voelt goed! Ik heb dat sowieso sinds ik make-up draag. Zelfs wanneer ik mezelf niet in de spiegel kan zien, weet ik dat het er is en dat het er goed uitziet. Ook heb ik de neiging om ietsje langer in

spiegels of spiegelende oppervlakken te kijken dan gewoonlijk.

DAG 9 | wat vinden m'n vriendinnen ervan?

Na de lovende reacties van collega's en zelfs van mensen die ik bijna nooit zie, zijn mijn verwachtingen hooggespannen als ik bij vriendinnen langs ga. Maar bij binnenkomst krijg ik geen reactie. En de rest van de avond

ook niet. Hoe is dit mogelijk? Ik moet me heel erg inhouden om er niet naar te vragen. Het lukt me, maar ik ga toch gedesilluseerd naar huis. Daar aangekomen haal ik meteen mijn make-up eraf (wat een werk is dát trouwens), want voor mijn vriend Marcel hoeft het ook niet zo nodig. "Ik vind je naturel veel mooier." Ja, hij weet het leuk als een compliment te verpakken. **DAG 12 | aandacht van een leuke jongen** In Amsterdam heb ik vaak moeite om de weg te vinden. Daarom vraag ik het aan de eerste de beste jongen die ik tegenkom. Hij biedt meteen aan om met me mee te fietsen. Is dat normaal in deze stad of ben ik mooier dan anders? >

Ik zal het nooit weten, maar hou het graag op het laatste.

DAG 13 | effe niks op

Het eerste weekend heb ik al gesmokkeld door de foundation weg te laten: wat een vies spul! Jeuk! Vlekken! Maar vandaag besluit ik lekker helemaal niks te doen. Ik hoef nergens heen, want de enige die me zal zien is Marcel en hij vindt make-up niet nodig. En als ik thuis rondloop in alleen een legging en een oversized trui, passen sensueel opgemaakte ogen ook niet echt in het plaatje.

DAG 15 | de lippenstift-verdwijntruc

Met mijn lippen weet ik me geen raad. Ik maak ze vol goede moed op, maar na een paar uur is het verdwenen. Collega Karin informeert toevallig vandaag naar hoe het opmaken gaat en ik leg haar dit probleem voor. "O maar dat heeft iedereen hoor!" lacht ze. "Ik heb wel vier

'Na 27 dagen zegt een vriendin opeens: 'Hé, er is iets anders aan je...''

lipsticks in mijn tas zitten, want ik moet het continu bijwerken." Dat is nou fijn om te weten: het ligt niet aan mij. Ik smeer er maar weer een laagje op.

DAG 19 | ik heb er een nieuwe koopmanie bij

Ik begin uitgekeken te raken op mijn beperkte variatie. Normaal kijk ik tijdens het shoppen vooral naar kleding en boeken, maar nu komt daar een nieuwe categorie bij: make-up. Ik koop twee nieuwe kleurtjes oogschaduw, een extra lipkleur en een nieuw wenkbrauwpotlood, want de vorige had toch niet helemaal de goede kleur bruin. De pest voor mijn portemonnee, maar mijn make-uptasje wordt er heel blij van.

DAG 24 | voortaan maak ik me in de trein op

Hoewel ik mijn best doe, lukt het niet altijd om tien minuten vroeger mijn bed uit te komen. Ik

kom in tijdnood en kan twee dingen doen: te laat komen of mezelf onderweg opmaken. Ik stap over op het laatste. Met mijn tasje en een vergrootspiegeltje werk ik in de trein de stappen af. Eén keer schiet ik uit met de mascara. Dat foutje kan ik met mijn vingertop snel herstellen en voor de rest gaat het ook redelijk ondanks dat ik over een wissel hobbel. Het resultaat is niet top, maar het kan ermee door. Ik vind het knap van mezelf.

DAG 27 | dé ultieme test: een avondje stappen

Uitgaan draait vooral om dansen, praten en drinken, maar voor mensen die zich opmaken is het ook dé gelegenheid om daarmee uit te pakken. Dat wil ik ook. Bij een parfumerie annex make-upwinkel laat ik me opmaken. Ze hebben er een speciaal hoekje voor ingericht in de winkel en er wordt goed de tijd voor genomen. De complete make-up kost me vijftien euro. Het resultaat mag er zijn. Een van mijn vriendinnen valt het ook op. "Er is iets anders aan je. Heb je make-up op?" Eigenlijk is het net zoiets als met een nieuw kapsel: mensen zien wel dat er iets anders is, maar weten niet zo goed te benoemen wat dan.

Ik voel me de hele avond mooier dan anders, hoewel ik niet het idee heb dat ik er meer aandacht door krijg. Maar dan werp ik na een paar uur een blik in de spiegel en ontdek dat ik er net zo moe en aangeschoten uitzie als altijd, alleen nu met een laagje make-up eroverheen. Jezelf opmaken is dus toch niet helemaal hetzelfde als toveren.

The day after

Ik haal met geroutineerde vegen de make-up van mijn gezicht. Een maand heb ik make-up gedragen en ik ben er dusdanig aan gewend dat ik het nog steeds doe. Dat had ik nooit verwacht.

Als ik mezelf met make-up in een spiegel zie, denk ik: hé, ziet er goed uit! Mascara en eventueel oogschaduw blijven er zeker in. Ja, het is zover: ik snap eindelijk wat make-up kan doen. Ik ben een beetje een make-upmeisje geworden. ...✿...

Na een maandje: "Eindelijk snap ik wat make-up met je gezicht kan doen."

